

II Księga Samuela

Rozdział 5

1. A do Dawida, do Hebronu, zeszły się wszystkie pokolenia Izraela oraz oświadczyły, mówiąc: Oto jesteśmy; przecież myśmy twoje ciało i kość! 2. Już dawniej, gdy nad nami królem był jeszcze Saul, ty byłeś tym, który wyzwolił i przewodziłeś Izraelowi. Nadto WIEKUISTY ci obiecał: Ty będziesz pasterzył Mojemu ludowi, Izraelowi, oraz ty będziesz księciem nad Izraelem. 3. Tak więc wszyscy starsi Izraela przybyli do króla, do Hebronu, a król Dawid zawarł w Hebronie umowę przed WIEKUISTYM, po czym namaścili Dawida na króla nad Izraelem. 4. Dawid miał trzydzieści lat, kiedy zaczął panować, zaś panował przez czterdzieści lat. 5. W Hebronie panował nad Judą przez siedem lat i sześć miesięcy, a w Jerozolimie panował przez trzydzieści trzy lata nad całym Izraelem i Judą. 6. Ale gdy król wraz ze swoimi ludźmi wyruszył do Jerozolimie, przeciwko Jebusytom, osiadłym w tej okolicy, tak powiedziano Dawidowi: Tu nie wejdiesz, dopóki nie usuniesz ślepych i chromych; co miało znaczyć, że Dawid tu nie wejdzie. 7. Jednak Dawid zdobył twierdzę Cyon, czyli miasto Dawida. 8. Tego dnia Dawid zawołał: Ktokolwiek pokona Jebusytów, zawładnie wodociągiem oraz tymi ślepych i chorych, których ma w nienawiści dusza Dawida. Stąd się mawia: Ślepy i chory nie wchodzi do domu! 9. Potem Dawid osiadł w twierdzy i nadał jej nazwę miasta Dawida. Dawid także wokoło ją obudował, począwszy od Millo – ku wnętrzu. 10. I Dawid wzrastał w coraz większą potęgę, a WIEKUISTY, Bóg Zastępów był z nim. 11. Zaś Chiram, król Coru, wyprawił do Dawida posłów, wraz z cedrowymi drzewami, a nadto cieśli i kamieniarzy; więc zbudowali Dawidowi pałac. 12. Tak Dawid poznał, że WIEKUISTY utwierdził go jako króla nad Izraelem i że wywyższył jego królestwo z powodu swego ludu – Izraela. 13. Nadto Dawid pojął jeszcze nałożnice i żony z Jerozolimie, po jego przybyciu z Hebronu. Zatem Dawidowi jeszcze się urodzili synowie i córki. 14. A oto imiona tych, którzy mu się urodzili w Jerozolimie: Szammua, Szobab, Natan i Szelomo; 15. Ibchar, Eliszua, Nefeg i Jafija; 16. Eliszama, Eljada i Elifeled. 17. A kiedy Pelisztini usłyszeli, że Dawida namaszczonego na króla nad Izraelem – wszyscy Pelisztini wyruszyli, aby ująć Dawida. Lecz gdy o tym usłyszał – wszedł do twierdzy. 18. Zaś Pelisztini nadciągnęli i rozłożyli się na równinie Refaim. 19. A Dawid radził się WIEKUISTEGO: Mam wyruszyć przeciwko Pelisztinom? Czy podasz ich w moją moc? Więc WIEKUISTY odpowiedział Dawidowi: Wyrusz, bo niechybnie podam w twą moc Pelisztinów! 20. Tak Dawid wyciągnął do Baal Peracym. A kiedy Dawid ich tam pobił, zawołał: WIEKUISTY przełamał przede mną moich wrogów; tak, jak się rozrywają fale! Dlatego nazwał tę miejscowość Baal Peracym. 21. Zostawili tam nawet swoje bożyszcza, które Dawid uprowadził, wraz ze swoimi ludźmi. 22. Jednak Pelisztini wyruszyli po raz drugi oraz rozłożyli się na równinie Refaim. 23. A gdy Dawid radził się WIEKUISTEGO, Ten odpowiedział: Nie wyruszysz naprzeciw, lecz zwrócisz się na ich tyły i natrzesz na nich od strony morw. 24. A kiedy na wierzchołkach morw usłyszysz szelest kroków, wtedy się pośpiesz, bo w tym czasie WIEKUISTY wyszedł przed ciebie,

aby porazić obóz Pelisztinów. **25.** Więc Dawid uczynił tak, jak mu poradził WIEKUISTY oraz poraził Pelisztinów od Geba – aż do Gezer.

Nowa Biblia Gdańska

przekład

Śląskiego Towarzystwa Biblijnego

2012